

El Tibet, vist per la fotògrafa Roser Vilallonga.

Catalunya | 21-01-2008 | 10:08

El reportatge fotogràfic Tibet al cor ocuparà l'espai de 'La vitrina del fotògraf' del Palau Robert de Barcelona, dedicada aquest cop a Roser Vilallonga.

La inauguració tindrà lloc el dimecres 30 de gener, a les 19.30 hores, i la mostra s'obrirà al públic l'endemà dia 31. Presentaran l'exposició dos companys de la fotògrafa: David Aiob, cap de fotografia de La Vanguardia, i Pepe Baeza, cap de fotografia del magazín dominical d'aquest diari.

Ara fa tres anys que Roser Vilallonga va començar el reportatge fotogràfic Tibet al cor que ha acabat recentment. Les seves imatges formaran el cos principal de la mostra. Amb aquest reportatge, realitzat a l'Índia i el Nepal, la fotògrafa pretén posar de manifest la complicada situació que viu el poble del Tibet per la constant amenaça que pateix del govern xinès. Davant l'hostilitat xinesa, la població tibetana només té dues opcions. Una d'elles és l'exili, que és el camí que pren la majoria de la població adulta. L'altra, per la qual s'inclina majoritàriament la població més jove, és enviar els fills a l'Índia o al Nepal, on hi ha l'anomenat 'Petit Tibet' i on resideix, també exiliat, l'actual Dalai Lama, Tensin Gyatso. Enviar els infants a aquest dos països és l'única forma que té la població tibetana que pugin aprendre i mantenir la pròpia cultura i identitat. A més, i des del punt de vista geogràfic, l'Himàlaia, a més de sis mil metres del nivell del mar, s'ajusta bé a les condicions de vida dels tibetans.

A 'La vitrina del fotògraf' del Palau Robert també es podrà veure un audiovisual sobre la trajectòria professional de Vilallonga des dels seus inicis. Roser Vilallonga va néixer a Barcelona l'any 1960. Als setze anys, i amb una càmera de manxa dels seus pares a les mans (una Franka), va descobrir la seva passió per una disciplina en què no va aprofundir seriosament fins als 30 anys. Ha estudiat a les escoles Grisard i IDEP, i és deixeble de fotògrafs de la categoria de Cristina García Roderó, Mariano Zunzunaga o Manel Serra. El 1992 va entrar a treballar a La Vanguardia, diari en el qual encara treballa.

Vilallonga s'ha preguntat moltes vegades per què fa fotos, i explica que ha arribat a la conclusió que continua endavant 'perquè a través del que fotografio també aprenc a viure i a entendre el que m'envolta, començant per mi mateixa.'

Pel que fa al futur del fotoperiodisme, en té una opinió ben formada. ?Actualment, sembla que tothom sap fer fotos; les càmeres digitals, els mòbils amb càmera i internet posen a l'abast de tothom tenir una instantània ?no sempre de qualitat? de qualsevol fet per difondre-la immediatament als mitjans. Però malgrat això, el fotoperiodisme no morirà. Perquè explicar històries mitjançant la imatge necessita dedicació, paciència i aprenentatge. Només aleshores aquella fracció de segon paralitzada pot escampar la seva màgia envaint les neurones i colpejant els sentiments.?

Fuente: Redacció

Autor: Redacció